



Το “ασύμμετρο
μουστάκι του
κύριου Κονά...”

Θεοδόσιος Κονάς

Θ. ΚΟΝΑΣ
(1914-1989)



ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ, απόφοιτοι της Αμπετείου Σχολής:

1. Δημήτριος Α. Καπαϊτζής (Εμπορικό 1955)
e-mail: dkapaitzis@gmail.com και
2. Τάκης Σφακιανόπουλος (Κλασικό 1962)
e-mail: takisfa@otenet.gr

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ :

Τάκης Σφακιανόπουλος

ΠΗΓΕΣ και ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ :

1. Ένας Ελληνικός Αιώνας στο Κάιρο 1904-2004 Ελληνική Κοι-
νότητα Καΐρου (σελ. 5)
2. Από τα αρχεία του «Κάδμου»
3. Το Λεύκωμα “150 ΧΡΟΝΙΑ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ” που επιμελή-
θηκε η φίλη Κάτια Ζιβελοπούλου-Πόποβιτς και είχε την κα-
λοσύνη να μας επιτρέψει την αναδημοσίευση τους (σελ. 19)
4. Σκίτσα του Αμπετεϊανού Α. Λαζαρίδη (εξώφυλλο & σελ 25,26)
5. Από μαθητές της Αμπετείου
6. Προσωπικό αρχείο Τάκη Σφακιανόπουλου

*Δύο Αμπετεϊανοί απόφοιτοι παρουσιάζουν τη ζωή
και το έργο του πιο συζητημένου διευθυντή της
Αμπετείου Σχολής Καΐρου*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε θερμά την κ. Φωτεινή Κονά/Γιαννουλάκη για τις πληροφορίες που μας έδωσε σχετικά με τη ζωή και το έργο του συζύγου της.

Ευχαριστούμε πολύ την φίλη κ. Ελένη Μπέρσου, η οποία μας έφερε σε επαφή με την κ. Φωτεινή Κονά.

Ευχαριστούμε τον αριστούχο, απόφοιτο Γυμνασίου του 1949, Δημήτριο (Μίκυ) Γ. Καπαϊτζή, τον Σπύρο Φωτεινό, απόφοιτο Εμπορικού του 1949 και πρωταθλητή των δρόμων ημιαντοχής και α-ντοχής, την Νανά Ευσταθιάδου απόφοιτο του Κλασσικού 1965 και τον Δημήτρη Καλανδράνη απόφοιτο Εμπορικού του 1953 για όσα μας έγραψαν για το “προφίλ” του Κονά.

Και τέλος ευχαριστούμε και τον γιο του Πορφύριο (Άκη) Κονά για την συμπαράσταση του.

A handwritten signature in black ink on a light yellow background. The signature is cursive and appears to read 'Fotini Kona'.

Υπογραφή Κονά

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Διευθυντής της Αμπετείου Σχολής Θ. Κονάς	σελ	1
Οι συντάκτες	σελ	2
Ευχαριστίες	σελ	3
Περιεχόμενα	σελ	4
Πρόλογος	σελ	5-6
Η ζωή και το έργο του Θ. Κονά	σελ	7
Το “ασύμμετρο μουστάκι του κύριου Κονά...”	σελ	8
«Κάδμος»	σελ	9
Πρωτοχρονιάτικα Δώρα του Κάδμου	σελ	11
«Φωνές Αμπετειανών»	σελ	18
Ο Διευθυντής Θ. Κονάς	σελ	23
«Φωτογραφίες»	σελ	27-44



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Χρονολογικά η μεγάλη ανάπτυξη της ελληνικής κοινότητας του Καΐρου άρχισε λίγο πριν τα μέσα του 19^{ου} αιώνα. Το εμπόριο βρισκόταν κυρίως στα χέρια των Ελλήνων που αργά, αλλά σταθερά μετανάστευαν στην Αίγυπτο από την μητροπολιτική Ελλάδα και από άλλες χώρες της Ευρώπης. Μέλημά τους ήταν, εκτός από την ανάπτυξη των εμπορικών και των κοινωνικών δραστηριοτήτων τους, η διατήρηση των θρησκευτικών και εθνικών παραδόσεων



Ραφαήλ



Ανανίας

Το κενό όμως της επιμόρφωσης των παιδιών τους ήταν κάτι παραπάνω από εμφανές. Ανάμεσα στους εξέχοντες παροίκους του Καΐρου ήταν οι αδελφοί Αμπέτ, συριακής καταγωγής αλλά Έλληνες υπήκοοι δημότες Ερμουπόλεως Σύρου. Ο Ραφαήλ, ο Ανανίας και ο Γεώργιος. Ο τελευταίος αλλά και νεότερος εκ των τριών οραματίστηκε την ίδρυση ενός ελληνορθόδοξου σχολείου όπου θα φοιτούσαν τα Ελληνόπουλα της παροικίας. Έτσι λοιπόν συνεπικουρούμενος από τα δύο του αδέρφια αποφάσισαν να ιδρύσουν την Αμπέττειο Σχολή αφιερώνοντας μέρος της περιουσίας τους γι' αυτόν το σκοπό. Ο Γεώργιος πέθανε νωρίς και δεν μπόρεσε να δει την ολοκλήρωση της ιδέας του, την οποία υλοποίησαν με τον καλύτερο τρόπο τα δύο του αδέρφια.

Η Αμπέτειος Σχολή εγκαινιάσθηκε επισήμως τον Ιανουάριο του 1861 από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Σινά Κύριλλο τον Γ'. Η διοίκηση της Σχολής ανατέθηκε, από τους αδελφούς Αμπέτ σε Εφορία με πρόεδρο τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο Σινά. Στα επόμενα χρόνια η Σχολή εξελίχθηκε και καθιερώθηκε ως ένα από τα σπουδαιότερα ελληνικά εκπαιδευτήρια των αποδήμων Ελλήνων και λειτουργεί ακόμα και σήμερα παρά τις αντίξοες συνθήκες.

Έχουν γραφτεί πολλά για την Αμπέτειο Σχολή, ελάχιστα όμως για τους διευθυντές της, ο ρόλος των οποίων ήταν σημαντικός, πολύπλοκος και δύσκολος, εάν λάβουμε υπόψη τις τοπικές συνθήκες, όπως το πολυπολιτισμικό περιβάλλον μέσα στο οποίο λειτουργούσε και λειτουργεί η Σχολή, το πάντρεμα των διατάξεων του Υπουργείου Παιδείας της Ελλάδος με τις αντίστοιχες του αιγυπτιακού Υπουργείου κ.ά. Σημαντικός όμως παράγων ήταν και ο μεγάλος αριθμός των μαθητών που τον καιρό της ακμής της ελληνικής παροικίας υπερέβαινε κατά πολύ τους 1000 άρρενες μαθητές.



Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ Θ. ΚΟΝΑ

Ένας από τους πλέον καταξιωμένους και εμβληματικούς διευθυντές της Αμπετείου υπήρξε ο Θεοδόσης Κονάς.

Γεννήθηκε στην Χαλκίδα το 1914. Μεγάλωσε όμως στην Κύμη όπου μετά την γέννηση του οι γονείς του, ο Ιωάννης και η Ζωή εγκαταστάθηκαν εκεί. Ο Θ. Κονάς είχε και μία αδελφή, την Αρετή η οποία όμως πέθανε νέα, μόλις 47 ετών. Η οικογένεια δεν είχε καμία σχέση με την Αίγυπτο όπως και ο αδελφός της μητέρας του και θείος του Πορφύριος,.



Τον Πορφύριο, σε ηλικία 14 ετών, τον έστειλαν οι γονείς του στην Κωνσταντινούπολη σε μία φιλική τους οικογένεια προκειμένου να σπουδάσει. Αποφοίτησε από την Ιερατική Σχολή η οποία τον έστειλε σαν απλό μοναχό στη Μονή Σινά. Αργότερα διετέλεσε Αρχιεπίσκοπος Σινά, Φαρράν και Ραϊθώ και έγινε αιτία να βρεθεί ο Κονάς στην Αίγυπτο, αφού είχε ολοκληρώσει τις σπουδές του στην Φυσικομαθηματική Σχολή Αθηνών. Τον Φεβρουάριο του 1937 διορίσθηκε στην Αμπέτειο ως

φυσικομαθηματικός και το 1945 ανέλαβε την διεύθυνση της Σχολής αντικαθιστώντας τον Παντελή Παϊδούση που ανέλαβε τη διεύθυνση της Αχιλλοπουλείου Σχολής (Θηλέων) Καΐρου.

Όταν πρωτοδιορίσθηκε στην Αμπέτειο, πρόεδρος της Σχολικής Εφορίας ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Σινά Πορφύριος ο Γ' και διευθυντής όπως προαναφέρθηκε ο Π. Παϊδούσης. Στις μεγάλες τάξεις δίδασκαν μαζί του, οι Χ. Πυλαρινός, Μ. Ελευθεριάδης, Κοσσυφάκης, Α. Μοσχίδης, Κ. Ζαχαρίου, Ν. Πατρός, Περδίας, Σαραφόπουλος, ο πατήρ Ανδρόνικος κ.ά.

Αργότερα, ένας από τους μαθητές του, ο απόφοιτος Γυμνασίου του 1940, Δημήτρης Κωνσταντινίδης έγραψε ένα πολύ χαρακτηριστικό σχόλιο που αναδημοσίευσε ο «Κάδμος» των Αθηνών (Τεύχος Νο 15/2002) το οποίο μεταφέρουμε εδώ αυτούσιο.

Το "ασύμμετρο μουστάκι του κύριου Κονά..."

(Γράφει, ο Δημ. Κωνσταντινίδης)

Τον Θ. Κονά, τον είχα καθηγητή σε όλα σχεδόν τα πρώτα χρόνια της εκπαιδευτικής του σταδιοδρομίας. Αργότερα, στην επαγγελματική μου καριέρα, είχα επιπλέον την ευκαιρία και να συνεργαστώ μαζί του και έτσι είχα την τύχη να τον γνωρίσω καλύτερα. Όταν πρωτοήρθε στην Αμπέττειο, νεαρός και με φρέσκο το Πανεπιστημιακό του Πτυχίο, φρόντισε να προστατευτεί, όσο ήταν δυνατό, από την καθιερωμένη καζούρα των μαθητών, από την οποία δεν γλύτωνε κανείς "νεοσύλλεκτος" καθηγητής...

Τα μέσα της άμυνας του, ήταν τρία: Η πληροφορία ότι ήταν ανεπιβίος του Αρχιεπισκόπου Σινά Πορφύριου του Γ', μια βέργα μήκους δύο μέτρων για να φτάνει από την έδρα ως το τελευταίο θρανίο ...και το παχύ μουστάκι του, προφανώς για να φαίνεται μεγαλύτερος και πιο σοβαρός. Για το μουστάκι αυτό κυκλοφόρησαν πολλές περιγραφές, από "σκορπισμένη διαδήλωση" έως "βαμβακοφυτεία μετά την επιδρομή ακριδών"... Τη βέργα την εγκατέλειψε σύντομα, το μουστάκι όμως, ο Θ. Κονάς το κράτησε έως το τέλος. Και αυτό το μουστάκι είναι το θέμα της παρακάτω ιστορίας....

Μας δίδασκε λοιπόν περί συμμετρίας: "Ο άξονας συμμετρίας, ένα σημείο από εδώ, αντίστοιχο από την άλλη πλευρά, άλλο από εκεί κ.ο.κ. Ως παράδειγμα, μας έφερε το ανθρώπινο σώμα. "Αν χαράζαμε ένα νοητό άξονα συμμετρίας στη μέση του σώματος, από το κεφάλι έως τα πόδια, έχουμε ένα χέρι από εδώ, ένα χέρι από εκεί, ένα πόδι από εδώ, άλλο από εκεί, ένα αφτί από εδώ, ένα αφτί από εκεί, ένα μάτι από εδώ άλλο από εκεί, μισή μύτη από εδώ μισή μύτη από εκεί..."

Όσπου κάποτε πετάχτηκε και ο εξυπνάκιας της τάξης:

"...μισό μουστάκι από εδώ, μισό μουστάκι από εκεί..."

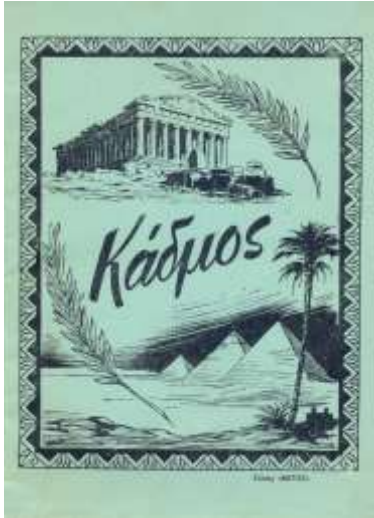
για να ακουστεί και δεύτερη φωνή από το βάθος της αίθουσας :

"...ωχ, τώρα, πάει, χάθηκε η συμμετρία"...

(Σίγουρα, κανείς δεν θυμάται με ακρίβεια, πώς ακριβώς αντέδρασε ο γνωστός μας, αξέχαστος Κος Κονάς, άν και νεότερος τότε...



Δύο πρωτοποριακές πρωτοβουλίες του Κονά που πήραν τότε σάρκα και οστά ήταν:

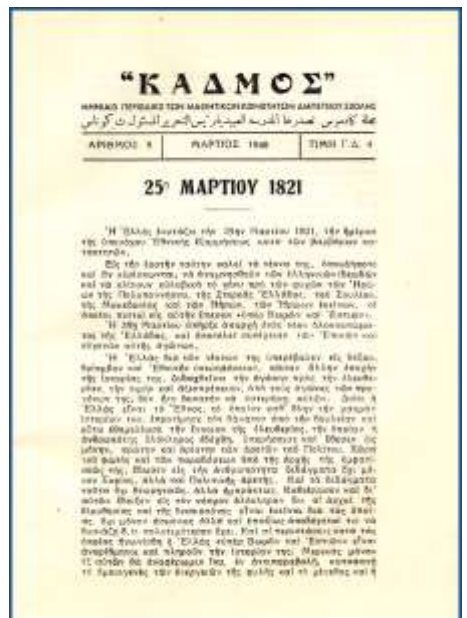


Το 1947 κυκλοφόρησε, με έγκρισή του, το μαθητικό περιοδικό «ΚΑΔΜΟΣ» ύστερα από πρόταση των μαθητών των δύο μεγάλων τάξεων του Γυμνασίου και ταυτόχρονα καθιερώθηκαν οι μαθητικές κοινότητες. Στις πρώτες συνεδριάσεις αυτών των κοινοτήτων, ο Κονάς ήθελε να είναι παρών κι' αυτό δεν άρεσε καθόλου στους μαθητές του ιδίως στους πιο ζηηρούς και ..."επαναστάτες".

Τελικά οι παρουσίες του αραιώσαν όταν διαπίστωσε ο ίδιος ότι οι συνε-

δριάσεις εξελίσσονταν ομαλά.

Όπως μας ενημέρωσε ο Δημήτρης Καπαϊτζής του Γεωργίου απόφοιτος του 1949 τον Οκτώβριο 1948 επί Κονά, ιδρύθηκε το Πρακτικό με 20 περίπου μαθητάς 6^{ης} Γυμνασίου και τους υπόλοιπους 50 στο Κλασσικό. Η 6^η Εμπορικού είχε χωριστά τότε άλλους 30 μαθητάς. Τον Ιούνιο 1949 ήλθε από την Ελλάδα Ειδική Επιτροπή του Υπουργείου Παιδείας δια κοινές τελικές εξετάσεις υπο την εποπτεία τους, όλων των Ελληνικών Γυμνασίων Αιγύπτου (Αλεξάνδρεια, Κάιρο, Μανσούρα, Port Said). Το Πρακτικό Αμπετείου επέτuche τότε τους υψηλότερους βαθμούς όλων.



Η αυστηρότητά του επεκτεινόταν και σε άλλα θέματα που σχολιάζονται ακόμη και σήμερα από Αμπετειανούς και Αμπετειανές με χιούμορ τις περισσότερες φορές. Συνήθως κυκλοφορούσε με ένα μικρό ψαλίδι στην τσέπη του. Τα τσουλούφια και τα μακριά μαλλιά ήταν, ως μας επιτραπεί η έκφραση, “το κόκκινο πανί στον ταύρο” και όποιος ή όποια διατηρούσε ανάλογη κόμμωση κατέληγε άμεσα στον κουρέα με μία λοξή ψαλιδιά.

Ο Κονάς, πέρα από την ειδικότητά του, ήταν πολύ καλά καταρτισμένος στα αρχαία ελληνικά, θρησκευτικά κ.ά. Δεν μιλούσε όμως ξένες γλώσσες τις οποίες προσπάθησε να τις μάθει κατά την διάρκεια της θητείας του στο Κάιρο.

Από τους μαθητές του θεωρείτο σαν ένας πάρα πολύ αυστηρός διευθυντής που απαιτούσε σεβασμό και πειθαρχία, δικαιολογημένη μέχρι ενός σημείου, διότι είχε να κάνει με πάνω από χίλιους μαθητές, κι εδώ που τα λέμε “κάθε καρυδιάς καρύδι”. Είχε την ευθύνη απέναντι στους γονείς τους και προσπαθούσε με αυτόν τον τρόπο, σύμφωνα και με την νοοτροπία εκείνης της εποχής, να βγάλει σωστούς ανθρώπους και άριστα εκπαιδευμένους. Όταν έβλεπε μαθητές της τελευταίας τάξεως του Δημοτικού ή των πρώτων τάξεων του Γυμνασίου να υστερούν σε βασικά μαθήματα, καλούσε τους γονείς τους για να μάθει εάν το παιδί τους επρόκειτο να συνεχίσει τις σπουδές του μετά την αποφοίτηση του από την Αμπέτειο. Εάν η απάντηση ήταν αρνητική, τότε τους πρότεινε και προσπαθούσε να τους πείσει να φοιτήσει το παιδί τους στο Εμπορικό Τμήμα της Σχολής ώστε να αποκτήσει μία επαγγελματική μόρφωση η οποία θα του επέτρεπε να εργασθεί άμεσα μετά την αποφοίτησή του. Εδώ θα πρέπει να τονισθεί το υψηλό επίπεδο των εμπορικών μαθημάτων, του Τμήματος συναγωνιζόμενο με ανάλογα ξένα εκπαιδευτήρια του Καΐρου (π.χ. το κολεγιακό επιπέδου γαλλόφωνο Khoronfish). Η τοποθέτηση αυτή του Κονά πολλές φορές δυσαρεστούσε τους γονείς και τα παιδιά τους.

Τα παιδιά πολλές φορές συνηθίζουν να βαφτίζουν τους συμμαθητές τους, αλλά και τους δασκάλους τους με παρατσούκλια. Βέβαια ούτε ο τότε διευθυντής της Αμπετείου την γλύτωσε. Άγνωστο για ποιο λόγο τον έλεγαν, τότε “θείο” και τότε “φώκια”.

Στον «Κάδμος» του Δεκεμβρίου του 1952 (Τεύχος Νο 33) και στη στήλη “Πρωτοχρονιάτικα δώρα του Κάδμου”, του χαρίζουν ένα βιβλίο με τίτλο “Η φώκη και η ζωή της”.

Για την ιστορία επισυνάπτουμε το σχετικό δημοσίευμα του «Κάδμου».

«Κάδμος» Δεκεμβρίου 52 (Τεύχος Νο 33)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΚΑΔΜΟΥ

... Όπως πάντα έτσι και φέτος ο «Κάδμος» απέσπασε, να κάνει μερικά δώρα στο σχολείο μας. Φέτος αντί να κάνει δώρα στους μαθητές, θα προσφέρει τα δώρα του στους καθηγητές, για να μη μόνον καρπονομένοι, και δάν υποστηρίζουν την προσπάθειά του. Πρόθεμα λοιπόν ο «Κάδμος» τους χαρίζει τα παρακάτω, μαζί με τις εύχές του, για ένα εύτυχισμένο χρόνο.

- Στόν Κύριο Κονά, τόν Γενικό Διευθυντή μας, ο «Κάδμος» χαρίζει ένα βιβλίο με τίτλο: «Η Φώκη και η ζωή της» για να πολλαπλασιάη τις εγκυκλοπαιδικές του γνώσεις.
- Στόν κ. Κ. Κοσσυφοπούλη χαρίζει ένα βιβλίο χήμας το 1920, για να έχη άκριτες και ειλικρινείς στατιστικές.
- Στόν Άλφ. Γρηγόριο χαρίζει μίαν «Νεσρα» για να μη ξεδοκείται από ταξί.
- Στόν κ. Λιούδη γνωστόν βιβλιόφιλον, ένα ιστορικό κείμενο εκδόσεως Albus Manutius, από τα μερικά βιβλιοσκοπία της... Έσθλιας.
- Στόν κ. Πατρών μία καρέκλα, δώρο των οδοντοϊατρών, για να μπορεί να κάθεται άνετα στην έδρα.
- Στόν κ. Κούση ένα ζευγάρι πεκουπία από τών «Κόου μπόου» με ψαλά τακούνια για να φτάνη στόν πίνακα....
- Στόν κ. Σαραφόπουλον ένα μικρόφωνον, για να ακοιμη καλύτερα την παράδοσι.
- Στόν κ. Γαβριηλίδη τόν τελευταίο δίσκο Όντιόν: «Τό γελακόνι πού φορείς».
- Στόν κ. Νησιουδάκη ένα δίσκο από Όντιόν με τό τραγούδι: «Έχορρασι και φεύγει».
- Στόν κ. Μαντζαβίνον μία σειρά κροτέπων καλλιγραφίας του δημοτικού σχολείου, για να τελειοποιηθί εις την καλλιγραφίαν.
- Στόν κ. Δορμηνή μία υποτροφία για να αποδώσθι στό Hollywood κινηματογραφικός διασκέψι.
- Στόν κ. Μπαντερούτ ένα ζευγάρι μπαλέτες για τό πουκάμισό του.
- Στόν κ. Ζαφειριάδη μία βιβλίον για να βοηθί δια τό βιβλίο του και έτσι να γλυτώσθι από τίς τσάντες, πού μεταφέρει.
- Στόν κ. Τσουκαλάν ένα κόκκινο «Ρολς Ρόυς», για να πηγαίη στο Πανεπιστήμιον.
- Στόν κ. Λιούση μία σειρά βιταμινών.
- Στόν κ. Πετρόν ένα τόμο του Montesquieu: «L'esprit des Lois».
- Στόν κ. Μουσιλή μία βέργα, για να περιοσιηται τούς μαθητές της πέμπτης Πρακτικής.
- Στόν κ. Ακτιόν μία σφραγίδα με άσους, για να μην κουράζεται στην βαθμολογία.
- Και τέλος στόν κ. Κουλαβά ένα ζευγαριό...

Ο «Κάδμος» θα επιθυμούσε να κάνει περισσότερα δώρα... αλλά διαταχθεί οικονομικές δυσχέρειες δέν τού τό επιτρέπουν.

Ο ΚΑΔΜΟΣ — 21 —

Ο Κονάς ήταν εργασιομανής και αντιπαθούσε τους τεμπέληδες. Ήταν δίκαιος και δεν ξεχώριζε τα παιδιά των πλουσίων οικογενειών. Ποτέ δεν έκανε διακρίσεις. Το πρωί πολλές φορές έφευγε στις πέντε και πήγαινε με το αυτοκίνητο του να παρακολουθήσει τα πούλμαν της Σχολής, διότι ορισμένοι γονείς του είχαν διαμαρτυρηθεί πως κάποιοι οδηγοί δωροδοκούνταν από άλλους γονείς και δεν εκτελούσαν σωστά τα καθήκοντά τους. Όταν ανακάλυψε την αιτία, το κακό σταμάτησε. Παρακολουθούσε την πρόοδο των μαθητών και αργότερα και των μαθητριών, μάλιστα, πολλές φορές έμπαινε ξαφνικά στην τάξη κατά την διάρκεια του μαθήματος για να έχει άμεση γνώση των αντιδράσεών τους. Επί εποχής του, στο Δημοτικό τα παιδιά φοιτούσαν δωρεάν, ενώ στο Γυμνάσιο και Εμπορικό πλήρωναν 5 λίρες Αιγύπτου το χρόνο. Οι πιο αδύναμοι οικονομικά πλήρωναν μειωμένα δίδακτρα.

Όπως μας ομολόγησε η σύζυγος του, ο Κονάς δεν χαρίστηκε ούτε στον μικρότερο αδελφό της για να δείξει στα παιδιά ότι δεν κάνει διακρίσεις.



Για τον ίδιο λόγο είχε τιμωρήσει και τον γιό τους, όταν ήταν στην Α΄ Δημοτικού. Σε κάποια αταξία του, τον έβαλε όρθιο κάτω από το ρολόι του σχολείου για να τον βλέπουν όλα τα παιδιά πηγαίνοντας στις τάξεις τους. Αν συναντούσε αργά το απόγευμα κάποιον μαθητή στο δρόμο το σημείωνε ώστε κάποιος από τους καθηγητές του την επόμενη ημέρα να τον βγάλει στο μάθημά του.

Επίσης δεν συμφωνούσε καθόλου με τις εξωσχολικές δραστηριότητες π.χ. μουσική, αθλητισμό, διότι πίστευε ότι αυτές επηρέαζαν δυσμενώς την φοίτηση των μαθητών. Το γεγονός αυτό δημιούργησε σοβαρές τριβές με τα παιδιά και τους γονείς.

Τις σχολικές περιόδους 1947-1949 με απόφασή του η Αμπέτειος δεν έλαβε μέρος στα σχολικά πρωταθλήματα που διοργάνωνε κάθε χρόνο η γαλλόφωνη εφημερίδα “Le Progrés Egyptien” με την συμμετοχή όλων των Σχολείων/Κολλεγίων των ξένων παροικιών. Όσοι από τους μαθητές τόλμησαν να συμμετάσχουν στους αγώνες στίβου, χωρίς την έγκριση του Διευθυντή τους, μια που τα αγωνίσματα ήταν ατομικά τιμωρήθηκαν με 48ωρη αποβολή από τα μαθήματα. Η αποχή της Αμπετείου από όλους αυτούς τους αγώνες προκάλεσε άσχημα σχόλια. Η δικαιολογία ήταν ότι το τότε σχολικό συγκρότημα δεν διέθετε κατάλληλους αθλητικούς χώρους για την προετοιμασία των μαθητών/αθλητών ενώ το Κοινοτικό Στάδιο δεν είχε ακόμη αποπερατωθεί και ήταν αρκετά μακριά από το κέντρο.

Τελικά κάτω από την πίεση των, ο Κονάς υποχώρησε και από το 1950 η Σχολή συμμετείχε ανελλιπώς σ’ αυτές τις διοργανώσεις και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία. Την σχολική χρονιά 1953-54, ο Θ. Κονάς σε μία από τις συνηθισμένες επιθεωρήσεις του στις τάξεις κατά την διάρκεια των διαλειμμάτων για να δει εάν οι κοσμητορες/επιμελητές ήταν στις θέσεις τους (μόνον αυτοί παρέμεναν στην τάξη κατά τη διάρκεια του διαλείμματος). Βλέπει τον επιμελητή της Ε΄ Εμπορικού να χαριεντίζεται από το παράθυρο, με μία κοπελίτσα της απέναντι πολυκατοικίας.

Όπως ήταν επόμενο, ο μαθητής τιμωρήθηκε με 48ωρη αποβολή από τα μαθήματα, το δε παράθυρο παρέμεινε ερμητικά κλειστό, όχι μόνο μέχρι το τέλος εκείνης της χρονιάς, αλλά και την επόμενη χρονιά 54-55, που ήταν και η τελευταία που η Αμπέτειος λειτούργησε στο ιστορικό κτήριο της οδού Φουάτ.

Δύο απόφοιτοι του 1955, ο Δημήτρης και ο Χρήστος μας διηγήθηκαν ένα ακόμα περιστατικό της μαθητικής τους ζωής, στην Αμπέτειο της εποχής εκείνης, και σας το μεταφέρουμε εδώ όσο πιο “ζωντανά” γίνεται.

“Παρασκευή 11/2/1955. Κτυπάει το κουδούνι για το πρώτο διάλειμμα. Η τάξη αδειάζει στο π και φ. Ο Χρήστος είναι επιμελητής και παραμένει στη τάξη. Ο Δημήτρης μένει πίσω. Κάτι θέλει να του δείξει ο Χρήστος. Πρόκειται για δύο φωτογραφίες από ένα πρόσφατο πάρτι. Οι δύο συμμαθητές αλλά και φίλοι γελούν σχολιάζοντας το πάρτι. Ξαφνικά όμως εμφανίζεται στη πόρτα της τάξης ο Κονάς. -Τι κάνετε εκεί; φωνάζει. Για να δω τι κρατάς στα χέρια σου Χρήστο. Αυτός του δείχνει τις φωτογραφίες. Παρ’ όλο που και οι δύο είναι καλοί μαθητές ο Κονάς δεν τους χαρίζεται. Τους “ρίχνει” από ένα χαστούκι και τους απέβαλε για δύο ημέρες από τα μαθήματα (Παρασκευή και Σάββατο). Τότε τα μαθήματα διαρκούσαν έξι ημέρες. Σε λίγο η αποβολή τοιχοκολλείται στον πίνακα ανακοινώσεων.

Ο Δημήτρης επιστρέφει σπίτι του πολύ στενοχωρημένος. Όχι μόνο για την αποβολή και τις τυχόν επιπτώσεις στο απολυτήριο του, που ευτυχώς τις γλύτωσε, αλλά και για άλλον ένα λόγο. Την άλλη ημέρα, το Σάββατο το απόγευμα η ομάδα μπάσκετ-μπωλ της Αμπετείου έδινε ένα κρίσιμο αγώνα για το σχολικό πρωτάθλημα Senior A’ εναντίον της ομάδας του Khoronfish, ένα από τα φαβορί του πρωταθλήματος και ο Δημήτρης ήταν ένα από τα βασικότερα στελέχη της ομάδας του. Άραγε θα μπορούσε να παίξει; Αποφασίζει να στείλει τον συμμαθητή και γείτονα του, τον Γιάννη, στον τότε καθηγητή της γυμναστικής, αείμνηστο Αγγελόπουλο να τον ρωτήσει.

Ο καθηγητής ρωτάει τον Κονά. Η απάντηση είναι καταφατική. Η ποινή της αποβολής λήγει το μεσημέρι του Σαββάτου. Το απόγευμα η Αμπετείου ύστερα από πεισματώδη αγώνα κερδίζει!!!

Ο Δημήτρης είναι ένας από τους κύριους συντελεστές της νίκης της ομάδας του. Οι συμμαθητές του τον σηκώνουν στους ώμους τους και τον περιφέρουν στο γήπεδο. Νιώθει πανευτυχής ... όμως ακόμα θυμάται το χαστούκι του Κονά”.

Διαβάστε παρακάτω το σχόλιο της εφημερίδας “La Bourse Egyptienne - LES SPORTS” του Καΐρου σχετικά με το συγκεκριμένο αγώνα, από το αρχείο του Ιγνατίου Αντωνιάδη απόφοιτου του 1957.

Θέμα : Επιτυχίες της Αμπετείου στο μπάσκετ

Η αθλητική σελίδα της La Bourse Egyptienne του Καΐρου από το αρχείο του Ιγνατίου Αντωνιάδη, απόφοιτου 1957

LES SPORTS

COUPE "BOURSE EGYPTIENNE" DE BASKET SCOLAIRE (Senior A)
L'ECOLE ABET BAT LE KHORONFISH APRES UNE FIN DE PARTIE EMOTIONNANTE: 46/43 (21-12)

Le terrain du Collège de la Ste. Famille s'avéra trop petit samedi pour contenir la grande foule venue assister au choc scolaire: Abet v/ Khoronfish. Il est vrai qu'après les brillantes sorties des hommes à Availis, contre le Lycée Français et le Lycée Franco-Egyptien, on s'attendait à une la partie devient alors indécise. Ce n'est que grâce à sa précision aux coups-francs à ces moments critiques, que l'Ecole Abet réussit à se détacher légèrement: 44/41. Un autre panier du Khoronfish et le score n'est que 44/43 à 30 secondes de la fin. Deux autres coups-francs fish qui n'a pas su accepter sportivement la défaite de son équipe en attaquant l'arbitre. Le comité central de l'USEPE se réunira cette semaine pour prendre des sanctions contre le dit joueur, qui, en attendant les résultats de l'enquête et du rapport de l'arbitre, n'aura pas le

Ωστόσο κάποιοι από τους παλιούς μαθητές του, ομολογούν ότι κατά την διάρκεια των εκδρομών, π.χ. στο Σινά ή στο Λούξορ, αυτός ο τόσο αυστηρός διευθυντής έδειχνε ένα διαφορετικό πρόσωπο. Ήταν φιλικός μαζί τους, άκουγε γνώμες και προτάσεις. Και βέβαια όταν το 1965 εντάχθηκαν στην Αμπέτειο και τα κορίτσια της Αχιλλοπουλείου Σχολής, η συμπεριφορά του άλλαξε, έγινε ηπιότερη και κάπως προσαρμόστηκε σε μία πιο ελαστική αντιμετώπιση των μαθητών και των μαθητριών....

Την χρονιά 1955-56 η Αμπέτειος μετακομίζει σε ιδιόκτητο χώρο, στο Demerdash. Οι νεότευκτες εγκαταστάσεις περιλαμβάνουν άνετες τάξεις, αίθουσες συνεδριάσεων και καθηγητών, χημείο, θέατρο, στεγασμένο γυμναστήριο, γήπεδο αθλοπαιδιών, σκάμμα αλ-

μάτων και μεγάλη αυλή για τα διαλείμματα, όπου όπως λέγεται ο Κονάς έμαθε να οδηγεί αυτοκίνητο !! Θα πρέπει να τονίσουμε εδώ ότι η συμβολή του στην δημιουργία ενός σύγχρονου πλέον εκπαιδευτικού συγκροτήματος, ήταν πολύ σημαντική.



Το νέο κτήριο της Αμπετείου στο Demerdash



Η στάση του Metro στο Demerdash

Παράλληλα με τα καθήκοντά του, διετέλεσε μέλος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου (Ε.Κ.Κ.) τα έτη 1962-1963, 1965-1967 και γενικός γραμματέας τα έτη 1968-1970, επί προεδρίας Πιερράκου.

Διαχειριστική Επιτροπή 1968

Πρόεδρος : Νικόλαος Πιερράκος. **Αντιπρόεδροι :** Ιωάννης Διβόλης, Κωνσταντίνος Σταύρου.
Γενικός Γραμματέας : Θεοδόσιος Κονάς. **Ταμίας :** Βασίλης Βίτιης
Επόπτης Γραφείων : Ιωάννης Ματθαίου
Μέλη : Πλάτων Γαζής, Ιωάννης Γιοβάνος, Κωνσταντίνος Κάβουρας, Σταύρος Μάκος
Ιωάννης Οικονόμου, Ηλίας Σπάθης

Διαχειριστική Επιτροπή 1969

Πρόεδρος : Νικόλαος Πιερράκος. **Αντιπρόεδροι :** Ιωάννης Διβόλης, Κωνσταντίνος Σταύρου.
Γενικός Γραμματέας : Θεοδόσιος Κονάς. **Ταμίας :** Βασίλης Βίτιης
Επόπτης Γραφείων : Ιωάννης Ματθαίου
Μέλη : Πλάτων Γαζής, Ιωάννης Γιοβάνος, Κωνσταντίνος Κάβουρας, Σταύρος Μάκος
Ιωάννης Οικονόμου, Ηλίας Σπάθης

Διαχειριστική Επιτροπή 1970

Πρόεδρος : Νικόλαος Πιερράκος. **Αντιπρόεδροι :** Ιωάννης Διβόλης, Κωνσταντίνος Σταύρου.
Γενικός Γραμματέας : Θεοδόσιος Κονάς. **Ταμίας :** Βασίλης Βίτιης
Επόπτης Γραφείων : Ιωάννης Ματθαίου
Μέλη : Χρήστος Αργυρίου, Πλάτων Γαζής, Κωνσταντίνος Κάβουρας, Σταύρος Μάκος
Ιωάννης Οικονόμου, Ηλίας Σπάθης

Τον Φεβρουάριο του 1964, ο Κονάς παντρεύτηκε την Φωτεινή Γιαννουλάκη/Δήμου, η οποία είχε γεννηθεί στην Αλεξάνδρεια, αλλά μεγάλωσε στο Κάιρο. Αποφοίτησε από το Γυμνάσιο της Αχιλλοπούλειου Σχολής και την σχολική χρονιά 1955-56 προσλήφθηκε στην Αμπέτσιο ως γραμματέας του μελλοντικού της συζύγου. Όπως μας εξομολογήθηκε η κ. Φωτεινή, το καλοκαίρι του 1964 παραθέριζε στην Θεσσαλονίκη όπου ζούσε ένας εύπορος θείος της που της πρότεινε να εγκατασταθεί εκεί. Τότε όμως της τηλεφώνησε από το Κάιρο ο Κονάς και της ζήτησε να επιστρέψει στην Αίγυπτο για να παντρευτούν, κάτι που εκείνη δέχτηκε. Ο γάμος έγινε στην Ραϊθώ του Σινά με κουμπάρο τον καθηγητή των μαθηματικών της Αμπετείου Κούκη. απέκτησαν δύο παιδιά και τα δύο αγόρια. Το 1965 τον Πορφύριο-Ιωάννη.

Ο Κονάς επέμενε να τον βαφτίσουν και Πορφύριο σε ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τον θείο του, παρά την αντίδραση του Δεσπότη (δηλαδή του Πορφύριου). Ο Πορφύρης σπούδασε στην Γεωπονική Σχολή αλλά επειδή αγαπούσε την μουσική έγινε μουσικός και ζει στην Αθήνα.

Ο άλλος γιός τους ο Παύλος, γεννήθηκε το 1967 και τον βάφτισε ένας άλλος καθηγητής της Αμπετείου, ο Ι. Δόρμης. Σπούδασε στο Ηράκλειο Κρήτης ηλεκτρονικός υπολογιστών και τώρα ζει στην Καλιφόρνια. Και τα δύο αγόρια δημιούργησαν οικογένειες.

Τον Σεπτέμβριο του 1971, μετά από 34 χρόνια στην Αμπέτιο, ο Κονάς έφυγε από την Αίγυπτο και ήρθε μόνος του στην Ελλάδα. Το Υπουργείο Παιδείας δεν ενέκρινε την απόσπασή του στην Αμπέτιο και έτσι πήγε να υπηρετήσει στην οργανική του θέση στην Βορισό Χίου για να συμπληρώσει 35τία και να εξασφαλίσει την σύνταξή του. Η σύζυγός του με τα παιδιά τους ήρθαν αργότερα στην Ελλάδα παραμένοντας στην Αίγυπτο.

Μετά από ένα χρόνο και αφού συνταξιοδοτήθηκε, ανέλαβε την διεύθυνση της γαλλικής σχολής St. Joseph, στην Αθήνα, στην οδό Χαρ. Τρικούπη. Σύμφωνα με την σύζυγό του την κ. Φωτεινή, ο Κονάς, παρά την σχετικά προχωρημένη ηλικία του, συνέχισε να αντιμετωπίζει την δουλειά του με μεγάλο ζήλο παραμένοντας πολύ αυστηρός αλλά και δίκαιος. Η επικεφαλής της Σχολής, αδελφή Soeur Sebastian, εκτιμώντας τις ικανότητες και την μεγάλη πείρα του τον κράτησε στη Σχολή μέχρι τον θάνατο του, τον Δεκέμβριο του 1989.

Θυμάται ο Θόδωρος Σεμελάς Στ' Πρακτικού 1962

Ρωτάει ο Κονάς την τάξη: όταν ένα τρένο κινείται με 300.000 χλ, το δευτερόλεπτο και ένα ηλεκτρόνιο κινείται πάνω του με 40.000 χλ. Το δευτερόλεπτο, τι βλέπουμε;

«Φωνές Αμπετειανών»

Θ. Κονάς εναντίον 2ας Εμπορικού (1948-1949)

Μπαίνοντας από την κεντρική είσοδο της παλιάς Αμπετείου, στα αριστερά βρισκόταν το κτήριο όπου στεγαζόταν το Συσσίτιο, το Δημοτικό και δυο τάξεις του Εμπορικού τμήματος. Οι σκάλες που οδηγούσαν στις τάξεις του πρώτου και δευτέρου ορόφου ήταν εξωτερικές και ξύλινες. Στον δεύτερο όροφο στη χρονιά 1948-49 στεγαζόταν η δευτέρα Εμπορικού με περίπου τριάντα μαθητές. Οι μαθητές αυτοί όταν ξεκίνησαν από την πρώτη Εμπορικού ήταν σαράντα και όταν αποφοίτησαν στην έκτη ήταν μόνο δέκα. Τί ήταν αυτό που έφταιγε στον αποδεκατισμό των μαθητών; Την εξήγηση που μπορώ να δώσω στο φαινόμενο είναι ότι στο Εμπορικό τμήμα ως επί το πλείστον φοιτούσαν μαθητές που προερχόντουσαν από μεσαία και φτωχά στρώματα, μαθητές από άλλα σχολεία, καθώς και μαθητές που δεν είχαν καλές επιδώσεις στα μαθήματα. Όλοι τους είχαν την εντύπωση ότι στο Εμπορικό τμήμα τα μαθήματα θα ήταν ευκολότερα και πρακτικότερα, πράγμα που δεν αλήθευε. Το αποτέλεσμα ήταν αρκετοί να μένουν διετεείς και να εγκαταλείπουν το σχολείο. Όμως μέχρι να το εγκαταλείψουν, δημιουργούσαν σοβαρά προβλήματα κατά τη διάρκεια των μαθημάτων και οι καθηγητές έπρεπε να έχουν δυνατά νεύρα για να επιβάλουν την τάξη.

Τι συνέβη τον Μάιο του 1949;

Για κάποιο λόγο μερικοί μαθητές για πλάκα έριξαν DDT σκόνη στο ξύλινο πάτωμα της τάξης. Η αποπνικτική ατμόσφαιρα, έδωσε αφορμή για γενικευμένες αταξίες που ανάγκασαν τον καθηγητή που είχε μάθημα εκείνη την ώρα να ζητήσει την βοήθεια της διευθυνσης. Σε ερώτησή του Κονά ποιός το έκανε, δεν απάντησε κανείς. Παρόλες τις απειλές για αποβολές και άλλες τιμωρίες, η τάξη παρέμενε σιωπηλή. Ίσως ήταν η πρώτη φορά που ο Κονάς αντιμετώπιζε παρόμοιο πρόβλημα γενικής ανυπακοής, πράγμα που τον έκα-

νε έξαλλο. Το αποτέλεσμα ήταν η αποβολή όλων των μαθητών για δυο μέρες, κούρεμα όσων αντιμιλούσαν και διαγωγή «κοσμία» στο απολυτήριο σε ολόκληρη την τάξη. Επειδή ήμουν γενικά ήσυχο παιδί, με κάλεσε στο γραφείο του ελπίζοντας να αποσπάσει πληροφορίες.

Όπως ήταν αναμενόμενο, κράτησα το στόμα μου κλειστό.

Το αποτέλεσμα ήταν δυο γερά χαστούκια με κούρεμα και η ανακήρυξή μου σε ήρωα από την μαφία της τάξης.

(Δ. Καλανδράνης 1953 Εμπορικό)



Δανειζόμαστε από το περιοδικό «Ο ΚΑΪΡΙΝΟΣ» το παρακάτω κείμενο:

Δυστυχώς ο Θεοδόσης Κονάς, που το όνομα του θα μείνει πάντα συνδεδεμένο με την ιστορία της Αμπετείου, δεν είναι πια κοντά μας. Η τιμή όμως εκείνης της βραδιάς, είναι πάνω απ' όλα, όλη δική του! Η αυστηρότητα, το ήθος, το κουρεμένο μαλλί, η μακριά φούστα και η επιλογή των εκάστοτε καθηγητών της σχολής που μας "ζύμωσαν", θα είναι πάντα συνυφασμένα με το δικό του όνομα. Ένα μεγάλο "ευχαριστώ" και πολλή αγάπη στον άνθρωπο που μας χάρισε το σωστό μας "σήμερα και αύριο". Αυτόν που τυφλά εμπιστευθήκαμε "χθές" και πάλι ευχαριστούμε, μέσα από την καρδιά μας. Θα θυμόμαστε πάντα τον αμήχανο Κονά, με το γλυκό πρόσωπο, που έχοντας να κάνει μια ολόκληρη ζωή με αγόρια, ξαφνικά χρειάστηκε να αντιμετωπίσει και τα προβλήματα των κοριτσιών! Τα καταφέραμε όμως και πολύ καλά μάλιστα – ή μήπως αμφιβάλλει κανείς;

Η Νανά Ευσταθιάδου, απόφοιτος 1966 Κλασσικό, θυμάται...

Από την πρώτη φουρνιά των κοριτσιών που πήγε σ' αυτό το "άνδρο των αγοριών" και αυστηρό σχολείο, όπως έλεγε ο πατέρας μου.

Όταν ήρθε η ώρα να πάμε σε κάποιο σχολείο άλλο, όταν έκλεινε το Αχιλλοπούλειο όπου έκανα όλα τα υπόλοιπα χρόνια - ένα άλλο ισότιμο και πολύ δυνατό σχολείο, παρθεναγωγείο όμως - θυμάμαι τον πατέρα μου ο οποίος αποφοίτησε το 1938 από την Αμπέττειο να μου λέει «θα πας στην Αμπέττειο για να καταλάβεις τι είναι σχολείο, εκεί θα σου βάλουν τα δύο πόδια σε ένα παπούτσι», το θυμάμαι σαν τώρα. Βέβαια δεν ένοιωσα έτσι στο σχολείο, παρ' όλο που ο Κονάς κυκλοφορούσε με ένα καλάθι και ένα ψαλίδι... για μας τα κορίτσια στηνόταν στην σκάλα και έλεγε «η ποδιά σου είναι πάρα πολύ κοντή, πρέπει να την μακρύνεις» και του έλεγα «ναι αλλά είναι η ζώνη» και εκείνος απαντούσε «να βγάλεις τη ζώνη και να κυκλοφορείς χωρίς ζώνη και αύριο να τη φαρδύνεις».

Θυμάμαι πάντα εύρισκε κάτι να πει, αλλά η αυστηρότητα του, πιστεύω, ότι είχε λίγο ελαφρυνθεί με τα κορίτσια που πήγαν... είχε γλυκάνει και γελούσε κάτω από τα μουστάκια του πολλές φορές. Δεν ήταν πλέον ο τόσο σκληρός άνθρωπος. Ένοιωσα πάρα πολύ ωραία σ' αυτό σχολείο, το οποίο μας αγκάλιασε, γρήγορα θα έλεγα, δεν νοιώσαμε καθόλου ότι είχαμε κάνει τόσα άλλα χρόνια αλλού και σαν ξένοι σε ένα άλλο σχολείο. Και πράγματι, ήταν σαν το κερασάκι στην τούρτα του υπόλοιπου βίου μας του σχολικού, με τους πολύ καλούς δασκάλους που θα μου μείνουν αξέχαστοι μεταξύ των οποίων, βεβαίως ο Διονυσόπουλος, ο Μπιζάνιας, που χάσαμε, και η κα Τεκτονίδου. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που θα μου μείνουν στο μυαλό.

Εγώ ήμουν του Κλασσικού και μου 'δωσαν πάρα πολλά πράγματα στη μόρφωση μου και στην περίοδο του σχολείου.

Από εκεί και πέρα κάποια άλλα συμβάντα που θυμάμαι είναι

ότι μέσα στις αυστηρότητες του σχολείου, όταν κάναμε μια πενήθημερη εκδρομή στο Σινά με ταλαιπωρίες, με ένα φορτηγό υπαίθριο, μας δέσανε με σχοινιά και κουνιόμαστε πέρα δώθε. Τελικά φτάσαμε. Μας είχαν πει ότι θα νηστεύουμε, αλλά εμείς είμεθα λίγο κακομαθημένα κορίτσια και είχαμε κουβαλήσει με τη φίλη μου τη Λέα την Κοκοβίνη κάτι ψιλοκονσέρβες στη τσάντα... Μας ανακάλυψαν όμως οι ιερείς διότι τις πετούσαμε κάπου που τις είδανε. Και τότε, θυμάμαι τον Άρη τον Πατρινό ο οποίος ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος και του λέω «κοίτα είμαστε τιμωρία, πρέπει να πηγαίνουμε στον όρθρο κάθε πρωί και δεν θα τρώμε μόνο ένα σκαλτσούνι όταν το πάρουμε» και λέει «μην ανησυχείς, είμαι εγώ εδώ». Μου φάνηκε πολύ αυστηρή αυτή η νηστεία. Τότε είμαστε παιδιά και εμείς νηστεύαμε στο σπίτι, αλλά ήταν η Μεγάλη Παρασκευή με τις φακές, το Σάββατο που μου έλεγε ο μπαμπάς μου «φίλησε μου το χέρι να πας να κοινωνήσεις».

Γενικά έχω τις καλύτερες αναμνήσεις από αυτό το σχολείο που λίγο στην αρχή μας τρόμαξε, γιατί ήταν ξαφνικό αυτό που μας ήρθε ότι με την αναχώρηση τόσο πολλών Ελλήνων από την Αίγυπτο, μειώθηκαν οι μαθητές και έπρεπε κάποια σχολεία να κλείσουν και να συμπυκνούν με άλλα. Τελικά η εμπειρία ήταν καταπληκτική διότι πρώτη φορά ήρθαμε σε επαφή και με αγόρια από εκεί που είμαστε μόνο κορίτσια, μας έκανε και λίγο διαφορετικές για να αντιμετωπίζουμε λίγο αλλιώς τα πράγματα. Όχι μπορώ να πω ότι μου άφησε πάρα πολύ ωραία πράγματα η Αμπέτειος.

Στην τάξη μου, το Κλασσικό, περνούσαμε πολύ ωραία, θυμάμαι είχαμε ένα συμμαθητή το Ρίκο το Βαγιάνο ο οποίος ήταν η περίπτωση του Κονά. Μ' αυτόν γελούσαμε κάθε μέρα γιατί φόραγε λόγω Beatles τα μυτερά παπούτσια, είχε κοκοράκι το οποίο το κούρευε πάντα ο Κονάς. Του φώναζε για τα παπούτσια και του λέγε θα γυρίσεις ξυπόλητος. Είχαμε μια ωραία πλάκα στη τάξη. Αλλά γενικά δεν νοιώσαμε ξένοι, νοιώσαμε μια πολύ ζεστή φιλοξενία κι' απ τα παιδιά κι' απ τους δασκάλους.

Ξεφυλλίζοντας το λεύκωμα «150 Χρόνια Αμπέτειος Σχολή» που επιμελήθηκε η Κάτια Ζιβελοπούλου-Πόποβιτς το 2009, διαβάζουμε το παρακάτω αφιέρωμα στον Θ. Κονά :

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΟΝΑΣ

Έφτασε στο Κάιρο το 1936. Αριστούχος φυσικός του Πανεπιστημίου Αθηνών βρήκε αμέσως στην Αμπέτειο το ... "φυσικό του περιβάλλον" και μέσα σε δέκα χρόνια γίνεται Γενικός Διευθυντής της Σχολής. Από το 1962 ήταν και Γεν. Γραμματέας της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου, κοινωνικός και πρόθυμος συνεργάτης "μέσα σ'όλα" συμμετέχοντας ενεργά στις προσπάθειες να συγκρατηθεί η αθρόα φυγή της παροικίας, μέχρι το 1971 που ξαναγύρισε στην Ελλάδα ... "πό Καϊρινός απ' τους Καϊρινούς! Άρεμπτος, ακέραιος, ακριβοδίκαιος και αυστηρός, πάντα παρών απ' τη στιγμή που άνοιγε η πύλη του σχολείου νωρίς το πρωί, μέχρι να φύγει και η τελευταία ψυχή αργά το απόγευμα, επέβαλλε να είμαστε (και προπαντός να φανόμαστε) σεμνοί και επιμελείς. Η αυστηρή ηγεμονία του στο τμήνι της σχολής έγινε παροιμιώδης αλλά κανείς δεν αμφέβαλε ούτε στιγμή ότι ανέβασε την Αμπέτειο στα ανώτατα επίπεδα του ήθους και της εκπαιδευτικής της ποιότητας. Αν η μεγάλη αυτή Σχολή κοριολεκτικά "μας έκανε ανθρώπους" οφείλεται κυρίως, σ' αυτόν.



Τι θα έλεγε ο Κονάς γι' αυτά;

Μου φαίνεται πως πολλοί ενήλικοι έχουν παρεξηγήσει τους μαθητές σε ορισμένα θέματα... Έτσι αναλαμβάνω την πρωτοβουλία να υπερασπιστώ εμένα και τους άλλους συνομηλίκους μου... (Ισως με μία δόση χιούμορ...)

1. Ο μαθητής έχει ΔΙΚΙΟ..!
2. Ο μαθητής έχει πάντα ΔΙΚΙΟ..!
3. Σε περίπτωση που ο μαθητής έχει "αδικο" ισχύουν τα άρθρα 1 και 2..!
4. Ο μαθητής δεν χαζεύει συλλογίζεται..!
5. Ο μαθητής δεν κοιμάται αναπαύεται..!
6. Ο μαθητής δεν διαβάζει περιοδικά στην τάξη ενημερώνεται..!
7. Ο μαθητής δεν παει για καφέ κάνει δημόσιες σχέσεις..!
8. Ο μαθητής αξίζει σεβασμό γιατί δεν πληρώνεται σαν τους καθηγητές..!
9. Ο μαθητής δεν κάνει κοπάνες αναπαύεται προσωρινά..!
10. Ο μαθητής δεν νοιάζεται για τους βαθμούς αλλά για την γνώση..!
11. Ο μαθητής δεν φταίει για την φασαρία ο καθηγητής δεν εμπνέει..!
12. Ο μαθητής δεν κάνει σκονάκια κρατάει σημειώσεις..!
13. Ο μαθητής δεν αντιγράφει συμβουλευεται τον διπλανό του..!
14. Ο μαθητής δεν αργεί το πρωί κερδίζει χρόνο ανάπαυσης..!
15. Ο μαθητής δεν ζωγραφίζει στο θρανίο ελευθερώνει τις καλλιτεχνικές του ανησυχίες..

Μετά από τα παραπάνω, φάε και μια ΨΑΛΙΔΙΑ στα μαλλιά μαζί με την σχετική βιτσιά, αχ εκείνη η βέργα του !

(Αγνώστου συγγραφέα)

«Τα σκίτσα του Αχιλλέα Λαζαρίδη (1958)»

«ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ» ΣΤΗ ΓΕΝΕΤΕΙΡΑ

«Ο Κατσουρμάς» (ή κοπάνα).
Η παρέα δεν πήγε σχολείο.
Η πρωινή συνάντηση γίνεται
στο καφενείο «AL SHARK»
πίσω από το «GRAND
HOTEL». Από αριστερά:
Μιχάλης Οικονομίδης (Βίβο),
Μίκης Μουρατιάδης,
Θωδωρής Συριώτης,
Άρης Παρδάλης και
Αχιλλέας Λαζαρίδης.



«Το κούρεμα». Μετά την προσευχή ο Κονάς τραθά μια ψαλιδιά στους μακρομάλληδες για να τους αναγκάσει να πάνε να κουρευτούν. Εδώ κουρεύει το Λάμπη το Ρεβύνθη.



«Η εφοδος». Ο Κονάς αποπλίζει στο διάλειμμα τον Αχιλλέα Λαζαρίδη από τα «Belmont» τσιγάρα του. Ο Μουρατιάδης έντρομος το θάζει στα πόδια.

Εδώ Αμπέτειος

ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '50



«Πάει να δείρει». Ο Κονάς ειδοποιήθηκε ότι κάποιοι καπνίζουν στο διάλειμμα στις τουαλέτες. Με σφιγμένες τις γροθιές σπεύδει να τους τσακώσει, για να τους επιβάλλει 4ήμερη αποβολή.



«Η υποδοχή της δασκάλας». Ο Κονάς και οι καθηγητές υποδέχονται την πρώτη θηλυκή ύπαρξη στην ανδροκρατούμενη τότε Αμπέτειο. Από αριστερά: Κονάς, Δνις Θεοδώρακη (φιλόλογος), Πατήρ Γρηγόριος, (από πάνω): Μαντζαβίνας, Παπαδόπουλος, Κούκης, Τσουκαλάς, Περγίος, Ζαφειριάδης, Γαθριηλίδης, Μοσχίδης, Λεπτός και Πατρός.

«Φωτογραφίες»

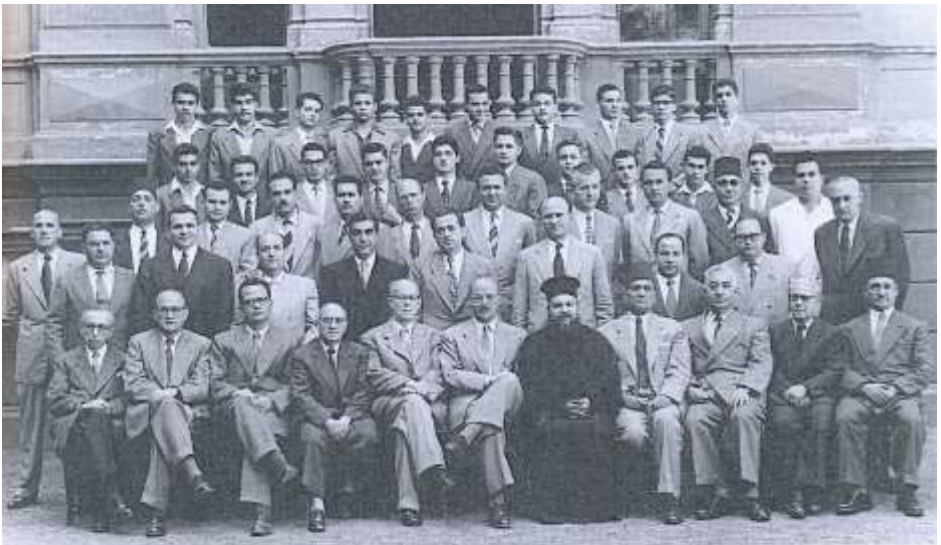


Ο Δ/τής Θ. Κονάς και ο Σεβασμιότατος Πορφύριος
ξεναγαούν τον Πρωθυπουργό της Ελλάδος Μιχαλακόπουλο στην Αμπίττειο.
(φωτ. Ε.Λ.Ι.Α.)



Λούζορ 1949, Μάιος.

*Οι τελειόφοιτοι της χρονιάς και μπροστά, οι εκπαιδευτικοί:
Γρηγοριάδης, Μανιατόπουλος, Κονάς, Μοσχίδης, Σάμουελ Κάμελ, Μεθοδίου, Λεπτός,
με τον διευθυντή του Ξενοδοχείου Βάσο Ευταξία.*



*Κάιρο, 6 Ιουλίου 1949. Οι απόφοιτοι του Εμπορικού.
(φωτ. Γιάννης Κατσιούρας)*

2^η σειρά από κάτω: Μαντζαβίνος, Ζαφειριάδης, Λιούρης, Στεφάτος, Στελλάκης, Μεθοδίου, Κούκης, Δόρμης

1^η σειρά: Σαραφόπουλος, Περδίας, Πατ. Γρηγόριος, Κονάς, Κοσυφάκης, Πατρός, Μοσχίδης, Λεπτός



Ιεράρχες, Σχολικοί Έφοροι, το Δ.Σ. της Ένωσης Αποφοίτων και άλλοι επίσημοι υποδέχονται τους νέους απόφοιτους της χρονιάς. Μεταξύ άλλων Σταύρου, Ματθαίου, Κονάς, Μιχαλίτης, Ιορδανίδης, Κάζιρας, Τσούρας, Λαζαρίδης κ.ά. Πίσω τους, οι απόφοιτοι της σχολικής χρονιάς 1950-51.



6^η Γυμνασίου 1952-53

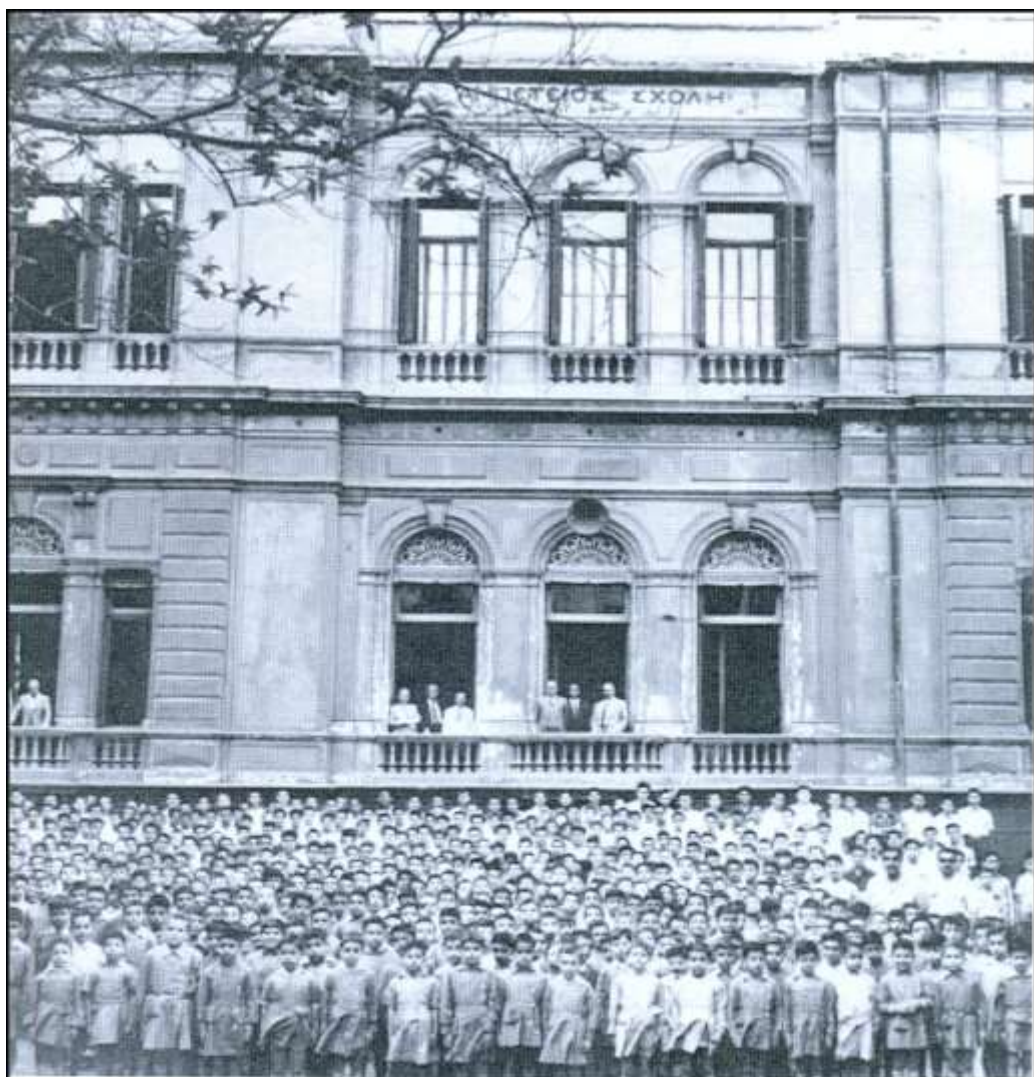
Από αριστερά: 1 Ναυπλιώτης, 2 Οικονόμου, 3 Καπετανάκης, 4 Μητροφάνης, 5 Κοντογιάννης, 6 Σουπίδης, 7 Κλαδάκης, 8 Αυγερινός, 9 Σιγανός, 10 Κονάς, 11 Βασιλαρος, 12 Γρηγοριάδης Α., 13 Γρηγοριάδης Ν., 14 Σαραφόπουλος, 15 Βασιλείου, 16 Χατζιδάκης, 17 Καπαϊτζής, 18 Τούγιας, 19 Βασιλειάδης (φωτό Δ.Γ. Καπαϊτζή)



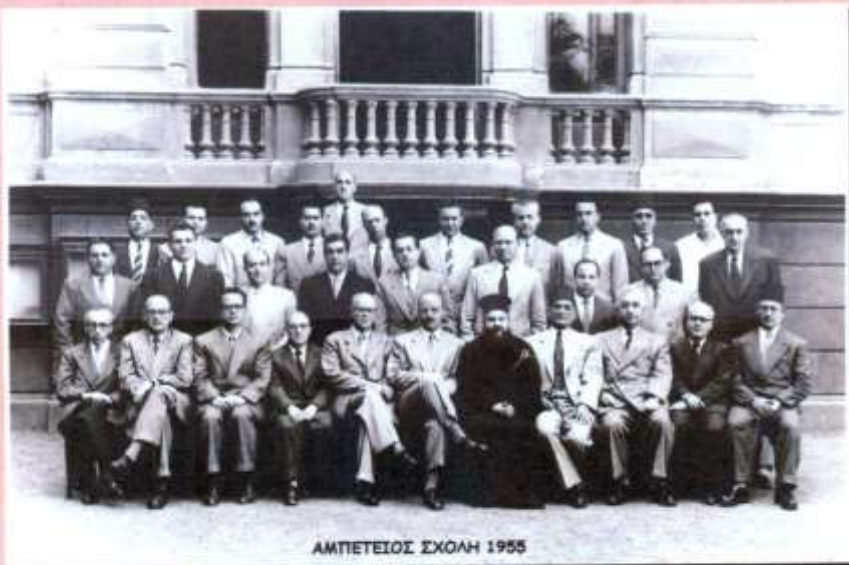
Εκδρομή 1953



ΟΙ ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ 1953 - 1954



*Τέλος σχολικής χρονιάς 1954-55, σύσσωμη η Αρπέτειος
φωτογραφίζεται για τελευταία φορά στην αυλή του κτιρίου της οδού Φουάντ.
Στα μπαλκόνια διακρίνονται οι καθηγητές Κούκης, Λιούφης
και ο Διευθυντής της Σχολής, Θ. Κονάς.
(φωτ. Άγγελος Κουτρομπάκης)*



ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ 1955

Καθιστοί από αριστερά : Λάσκαρης, Λεπτός, Μισαχίδης, Πατρός, Κοσαυφάκης, Κονάς, Γρηγόριος, Βράβωλι, Πετρίος, κ. κ.
 Μεσαία σειρά : Τουκαλάς, Δόρμλης, Κούκης, Μεθοδίου, Σπλλάκης, κ. Λιούρης, Ζαφειριάδης, Μαντζαβίνος.
 Στην πάνω σειρά από αριστερά : κ. Μιχελής, κ. Καλαμπαλίκης, Γλαρός, κ. κ. Γκιώνης, κ. κ. Χαντέλης.



1955. Οι τελειόφοιτοι του Πρακτικού, με τους καθηγητές τους.



56. Η Ένωση Αποφοίτων Αμπετείου καλωσορίζει τους απόφοιτους της χρονιάς. Μπροστά, οι Έφοροι Σταύρου, Ματθαίου, Τεπεγγιώζης, ο Σεβασμιότατος Πορφύριος, Μιχαλίτης, Μουστάκας και ο Δ/ντής Κονάς.

Πάνω, οι άρτι εγγεγραμμένοι απόφοιτοι Ατζέλης, Παρβάλης, Μπάκας, Βασσάλος, Πηλαβάκης, Παπαδάτος, Κάβουρας, Πομώνης, Βογιατζής, Χατζηκυριάκου κ.ά.



Labels in the image:

- Melachrinoudis
- Constantopoulos
- Zambalos
- Baganis
- Daloglou
- Koutsoumbelis
- Mourounas Ioannidis
- Kyriakidis
- Despoinis
- Papadopoulos
- Pater Grigorios
- Archiepiskopos Sina
- Director Konas
- Liouris



Φωτογραφία Γιώργου Παπαλέξη (1958)



1961



Η Χριστίνα Ρεπαπή, η οικογένεια Μιχαήλ, οι εκπαιδευτικοί Παπαφωτίου, Παπαδόπουλος, Λιούρης, Μοσχίδης, το ζεύγος Στελλάκη, Μοσχίδης, Κούκης, το ζεύγος Κώττη, Κώστας Θεοδωρόπουλος, ο νεαρός Άγης Πετρίδης, ο Έφορος Σταύρου, ο Δ/ντης Κονιάς, ο Χέλμι των Αραβικών και το ζεύγος Μεθοδίου ποζάρουν με τα καλά τους, έτοιμοι να ξεκινήσουν με ένα από τα λεωφορεία της Αμπετείου για τον γάμο του συναδέλφου τους Στέφανου Παπαστεφάνου. (φωτ. Σπύρος Κώττης)





1959-60 φωτογραφία Γερ. Στεφάτου



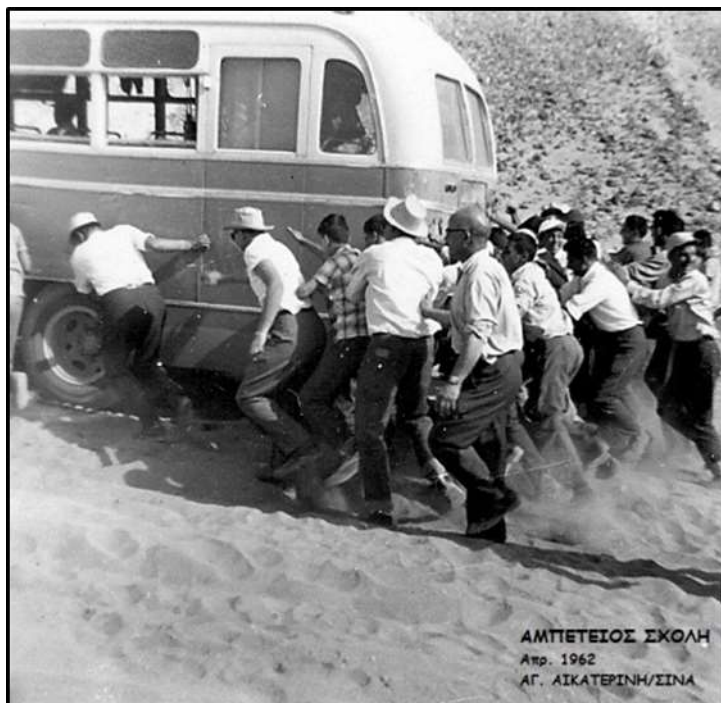
Θέατρο Αμπετείου 26 Μαρτίου 1961



1962 φωτογραφίες Αντώνη Πατρινού

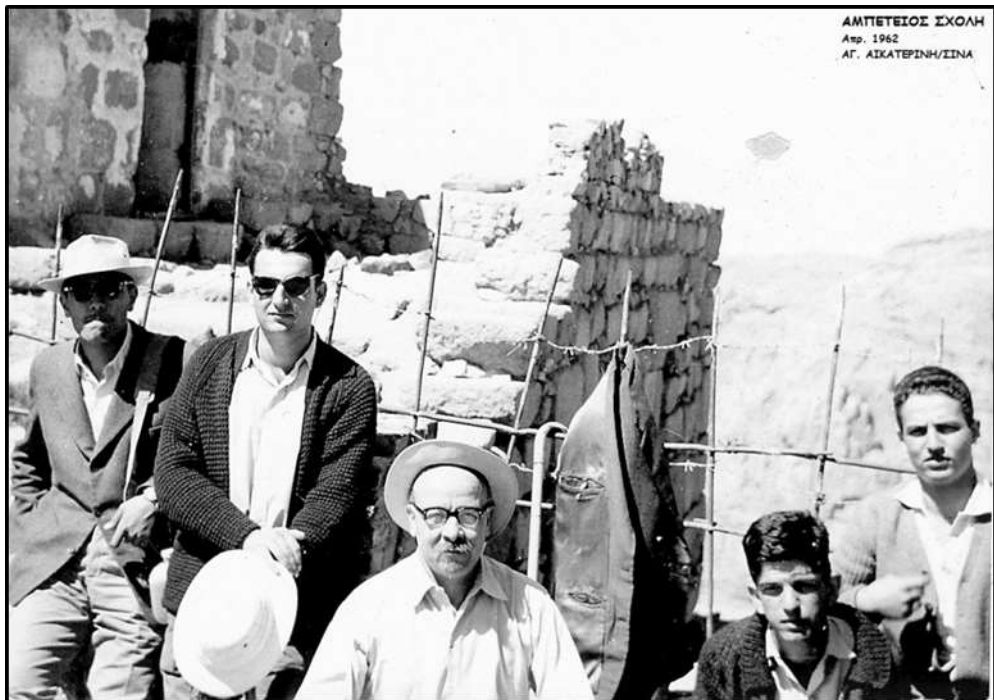


ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
Απρ. 1962
ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ/ΣΙΝΙΑ



ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
Απρ. 1962
ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ/ΣΙΝΙΑ

ΑΜΠΙΤΕΥΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
Ασπ. 1962
ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ/ΣΙΝΑ



ΑΜΠΙΤΕΥΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
Ασπ. 1962
ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ/ΣΙΝΑ



ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
Απρ. 1962
ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ/ΣΙΝΑ







ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ	
ΟΝΟΜΑ	
ΤΑΞΙΣ	ΑΡ
ΜΑΘΗΜΑ	
ΣΧΟΛ. ΕΤΟΣ 19	-19



Ένα από τα πρώτα κορίτσια που αποφοίτησαν από τα δικά μας θρανία, η Σοφία Μαραγκάκη, παίρνει το Απολυτήριο της από τον αείμνηστο Θ. Κονά τον Ιούνιο του 1965.

Ήταν η πρώτη χρονιά στη μακρόχρονη ...100% "ανδρική" ιστορία μας, που εμπιστευθήκαμε ένα Αμπετεινό "Άριστα" σε γυναικεία χέρια!



Φωτογραφία της
Μαρίας Σιγάλα
Νηπιαγωγείο 1966.

Ο Κονάς μοιράζει δώρα
για τα Χριστούγεννα



1971. Η Αμπέτειος παρελαύνει στους δρόμους, για την κατάθεση στεφάνου, στο Μουσολείο του Γκαμάλ Αμπντ ελ Νάσερ. Ο Δ/ντής Θ. Κονάς με τον Δ/ντή του Αραβικού τμήματος Άντελ Σουρούρ, οδηγούν την πομπή. (φωτ. Βάγια Μοίρη)



Φωτογραφία του Κώστα Μιχελή 1973



1984 στους «Τσαλαβούτα» στη Κηφισιά οι απόφοιτοι του 1962, όλοι πια 40ρηδες μαζί με τον παλιό μας διευθυντή



Το πάνινο σήμα της αθλητικής μου φανέλας (1960-1962)
Τάκης Σφακιανόπουλος